

нѣлы работы, а не въ исторіѣ-тѣ, коѣто нари-
чямы „учителкѣ на живота.“ Та что врядва да
ся описвать войны и боеве, обсады и пристѣпи, кога
всичко това тврьдѣ малко ни влиза въ работѣ? Отъ
това, кой е станѣлъ нѣкога уменъ? Что ни трѣбу-
вать всякаквы дребны приказки за цари и за тѣх-
ны-ты кѣщны работы и расправіи? Всичко това е
брѣборение, а не наука.

Така той безъ милость блѣска оныя учены, кои-
то като поприкажнѣтъ что-годѣ изъ прѣминѣло-то,
сякать вече, че сѣ историци.

Отъ исторіѣ-тѣ Бѣклѣ иска нѣчто повече; па
знаете ли что? Той иска, ни повече, ни помалко, а
да му прикаже исторія-та не само что-то ся е вече
сбѣднѣло, а и что-то има да стане. Не ли было
доста хубаво да земемъ на рѣцѣ исторіѣ-та, па да
разберемъ отъ неѣ что ще стане слѣдѣ 100 го-
дины съ наши-ты прѣнуцы? А това, что-то ре-
кохмы, не дѣйте го зима нашегѣ! Бѣклѣ наздраво
мысли и казва, че исторія-та ще може да отговори
на тѣѣ задавкѣ. Той така мѣдрува: ако естество-
испытатель-тѣ може явно да истѣлкува и прѣдвиди
сѣвсѣмъ неправилен-ты и случайны нѣчта, като да
сврѣзва съ *общы-ты законы*, то зачто да не може
това и историкъ-тѣ? Еднаквы причины всякога
имѣтъ еднаквы послѣдицы сѣщо така въ естество-
то, както и въ живота на народы-ты. Кога е тѣѣ,
то зачто историкъ-тѣ откакъ има доста дадены за
вещество да не прѣдвиди и той божемъ изобщо
вкупѣ, какъ ще иде и ще ся развѣ единѣ народѣ,
и каквы найличны нѣчта щѣтъ му ся случать? По-
знавамы ли на пр. единѣ чловѣкъ добрѣ и что чини,
то наздраво щемъ знаемъ и какво има да стори той